

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. december 26.
(karácsony második napja)**

Takaró János

A KARÁCSONY IGAZI TARTALMA

Lekció: János 1,1-14

Alapige: János 1,11-12

„...saját világába jött és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat akik hisznek az ő nevében...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Valljuk, hogy mindenható úr vagy. Valljuk azt, hogy a te igéd igazság, életet formáló erő, lelkeket életre hívó, teremtő erő. Szólj hozzánk, földi por emberekhez, te mindenható Úr!

Szólíts meg minket, hiszen tudjuk, hogy személyesen, egyen-egyenként névről ismersz, hogy számon tartasz, hogy keresel és szeretsz minket.

Könyörgünk most, hogy hadd alázzuk meg magunkat előtted. Hadd nyissunk meg értelmünket, szívünket előtted! Szentlelked által munkálkodj bennünk, hogy értsük és befogadjuk az igéd, hogy áldhassuk és magasztaljuk nevedet szívből, lélekkel!

Könyörgünk, így szólíts meg bennünket ma! Hadd mondhassuk együtt: halljuk a szavadat, hogy értjük és szeretjük az igédet. Munkálkodj bennünk most és dicsőítsd meg a te nagy nevedet!

Ámen.

Igehirdetés

Karácsonykor valami olyan történik, ami azelőtt nem történt. Az Isten emberré lett. János evangélista úgy tárja elénk ezt a történetet, ahogyan a többi evangélista nem teszi. Egészen a teremtésig megy vissza, és

A KARÁCSONY IGAZI TARTALMA

azt mondja el, hogy ki az, aki emberré lett. Ki az az Isten, aki akkor megszületett? Aki felvette az emberi testet, hússá és vérré lett. Elmondja róla, hogy Ő az ige, hogy Ő az Isten teremtő, világot formáló ereje, amiből az univerzum létrejött, ami által létrejött. Elmondja róla, hogy Ő a világosság és az élet. Elmondja, hogy belőle fakad az élet, Ő a forrása az életnek. Ő az emberek világossága, Ő az emberek egyetlen valódi reménysége. Elmondja Istenről, hogy kicsoda tulajdonképpen az Isten.

Ez a hihetetlen teremtő erő, ez az akarat, ez a személyes Isten, aki az embert megalkotta és minket mindannyiunkat is, aki ezt a világot fenntartja és működteti, akinek teljhatalma van, és a szavára előáll, amit csak elképzelsz. Ez az Ige testté lett, hús és vér emberré. Ez a hatalmas erő, ez a korlátokat nem ismerő személy, az Isten maga, most, az emberi természet véges, öregedő, bűnhajlammal terhelt sorsát felvállalja, és így jön egészen közel az emberhez. A mennyei magasságból és dicsőségből alászáll, hogy abban a mülékony, törékeny porhüvelyben, amiben mi éljük az életünket Ő közösséget vállaljon velünk.

Karácsony... hihetetlen, elképesztő csodája az Istennek. Olyan hihetetlen titok, amire az ember helyes reakciója az lenne: az álla leesik, és elcsodálkozik rajta, hogy az Úr Isten milyen hatalmas. Ehelyett, mivé lett a karácsony?

Amikor gondolkodtam készülés közben, azt fogalmaztam meg magamnak, hogy a karácsony mai formája talán a legüresebb ünnep, ehhez az isteni gazdagsághoz képest. Naivan gondolhatnánk azt, hogy de jó a karácsony, hiszen közös nevező. Hány országban, hány családban, világszerte ünneplik! Hány ember „tudja”, hogy mit jelent a karácsony: a szeretet ünnepe, együtt van a család. De hová lett az igazi tartalom? Hová lett az igazi mélység? Hová lett a vágy, hogy megértsük az igazi csodát, ami karácsonykor történt?!

Valóban ez az ünnep megüresedett sokak számára. A magyarok nagy részének a számára is. Sok-sok család számára. És ebben az ürességben valami romantikus meghittel próbálják megtölteni a megtölthetlent. Próbálják pótolni azt, ami már kiszorult belőle, a pótolhatatlant, az Istent magát. Pedig ha van valami, ami igazán róla szól, a karácsony róla szól!

Sokan körülöttünk csak az együttlétet, a szeretetet, egymás megajándékozását – egyébként szép dolgokat, fontos dolgokat – illesztnek bele a karácsony keretébe, de közben a lényegét kifelejtik már belőle. Ez a karácsony tragédiája.

A társadalmi szinten, országos szinten, világ szinten ünnepezt karácsony egy tragédia. Hiába van minden tele vele, mert a tartalma nincs meg. Ha az ember bekapcsolja a TV-t vagy felmegy az internetre, ha bekapcsolja a rádiót, a zenei műsor is úgy van összeválogatva, hogy karácsonyi han-

gulata legyen. A város ki van világítva, fel van díszítve. Mindenki ünnepli ezt az ünnepet.

S közben? Közben nem ismerik az Úr Jézust. Nem ismerik, mint megváltót, mint szabadítót. Nem ismerik a testté lett Istent, Jézust, mint az élet forrását, a világ teremtőjét. Nem ismerik Őt. A karácsonyi ünnep tragédiája ez. Lehet minden évben megünnepelni és közben elkárhozni. Borzasztó tragédia ez! Az ember nem ismeri fel, hogy kiről szól igazán a karácsony.

A kérdés előttünk is áll: jó-e ez így? Van-e felelősségünk abban, ami körülöttünk zajlik? Van-e felelősségünk abban, hogy ha mi már megismertük az Úr Jézus Krisztust, akkor hogyan vagyunk mások felé? Lehetőség-e ez a közös téma? Mert sokszor körülöttünk a világ úgy van, hogy nincsenek kapcsoló pontok, de a karácsony kapcsoló pont! Ott van mindannyiunk életében, templomba járók és templomba nem járók életében is. A tartalom a kérdés, mert téma már van. Kérdés, hogy élünk-e ezzel a témával?! Vagy minket is leterhel, elfáraszt, mert mi is abban pörgünk, hogy kulturálisan minden meglegyen a karácsonyban. Elkészüljön az étel, meglegyen az ajándék, együtt legyen a kis közös családi légyott. Merre fele hajlik a mi szívünk?

Erről a tragédiáról beszélt az ige már akkor is. Hihetetlen, hogy azt mondja az ige, ez a hihetetlen himnusz, hogy a saját világába jött és az övéi nem fogadták be. Milyen elképesztően hangzik az, hogy a sajátja és visszautasítja, az övéi és nem kell nekik.

Ha túllátunk a betlehemi történet romantikus meghittségén, akkor a többi evangéliumban is látjuk ezt a fajta híradást. Hiszen Lukács megírja: a világi hatalom, a Római Birodalom, a császár népszámlálást rendel el, de semmit sem tud arról, hogy a mennyei király, Jézus Krisztus megszületik. Az akkori világkormányzás és világhatalom nem tud semmit arról, hogy az igazán dicsőítésre méltó, az igazán Úr a földre jött, a poros Betlehemben. Ugyanígy megjelenik az Ő világa, a teremtő Isten világa és ez a világ nem vesz tudomást róla.

Azután ott van a saját népe, az övéi közé jött, zsidónak született meg. Heródes hogyan várta Őt? Hát, féltékenységgel: „Ha Ő a zsidók királya, akkor én ki vagyok? Ha Ő a megígért Messiás, akkor én hogy maradok király? Hát sehogy sem, nosza gyorsan öljük meg! Pusztítsuk el, nem kell! Nem kell, hogy ide jöjjön egy másik király, hiszen van itt már egy” ... A saját népe, a saját világa elutasítja az Úr Jézus Krisztust.

Már akkor is megtörténik ez a tragédia, mert ez az ember igazi tragédiája. Nemet mondani arra a gazdagságra, amit az Isten a földre küldött. Az ember nemet mond Istenre, mint ajándékozóra, és kihívja így Istent maga ellen ítélőül, bíróul.

Az Ő világába jött, az övéi közé jött, de nem kellett, és nem akartak tudomást venni róla. Nem csak a születése ilyen Jézusnak, hanem az élete is. Ez a kettősség továbbra is megmarad, mert saját népe, a zsidók, istenkáromlásért ítélik halálra az Istent. Olyan hihetetlen dolgok történnek. Olyan ellentétesen hangzó dolgok. Elképesztő! Istenkáromlásért az Istent.

Világi szinten pedig a Római Birodalom, Poncius Pilátus bár mossa kezeit, az ártatlant kereszthalálra ítéli. Jézus egész életében megvalósul: a világ „mossa kezeit, ez nem az én dolgom”, de közben halálra ítéli az ártatlant. A választott nép pedig azt mondja, hogy istenkáromló, mert Istennel teszi egyenlővé magát, vagyis kétségbe vonják mindazt, amit kijelentett magáról: Én vagyok az Isten. Elutasítás, nincs szükségünk rád!

Ma pont ilyen a karácsony, amit sok millió ember ünnepel. Legyen benne minden jó, legyen benne minden öröm, boldogság, meghittség, gazdagság, legyen benne ajándék, legyen benne a szeretet, legyen benne minden, amire vágyunk, de ne legyen benne az Isten. Ne legyen benne Ő, mert Ő ma sem kell. Keresztyén testvéreim jól van-e ez így?

Mert erről van szó, hogy az ilyen ember úgy viselkedik karácsonykor, mint aki halálos betegségben szenved, és amikor hozzák neki a gyógyszert azt mondja:

- hát én ezt nem akarom bevenni. Én nem hiszem el, hogy ez igazán jó lesz. Hát... most ahogy vagyok, inkább maradok így. Lesz, ami lesz. Majd megnézetem magam még egy-két orvossal, megpróbálok egészségesen élni, sportolok egy kicsit és akkor talán nem halok bele.
- de ott a gyógyszer, vedd be!
- nem bízom én annyira abban a gyógyszerben, inkább nem. Ilyen az ember.

Arról van szó, hogy mindannyian halálos betegek vagyunk az Isten nélkül, ráadásul emberi módon gyógyíthatatlanul. A betegségünk neve: a bűn. El vagyunk szakadva az Istentől, a vele való élet- és létközöségtől. Mondhatom másként is, ha a bűn szót annyira nem szeretjük — bár igaz —, hogy az ember autonómiája. Istennel szembeni autonómiánk az, ami igazán elválaszt minket az Istentől. Az, hogy kikérjük magunknak a jó és a rossz tudását, az önállóságunkat, majd mi eldöntjük, hogy szükségünk van-e az Istenre. Majd mi eldöntjük, hogy kell-e az, amit Ő akar adni ajándékba, mert mi függetlenül tőle is jól elvagyunk.

Első hallásra talán jól is hangzik. Lehet így is élni. És élnek nagyon sokan így, és ez az ember igazi tragédiája, hogy a felkínált örömezenet, kegyelem, ajándék és élet helyett egy üres karácsonyban önmagukat próbálják jól szeretni, vagy szerettetni.

Az az ember tragédiája, hogy elutasítja a megígért egyetlen Szabadítót, Megváltót. Ez az ember igazi tragédiája. Kettős üzenet van ebben az

igében is. Az Ő világa, a sajátja az Istent nem fogadta be, elutasította, az övéi nem kértek belőle. Ma kérünk az Úr Krisztus Jézussal való közösségből? Vágyunk Őt megismerni? Elhisszük, hogy Ő az élet forrása? Közvetítjük ezt mások felé? Megvan bennünk az, hogy fájlaljuk mások hitetlenségét? Fáj nekünk mások kárhozatra szaladó élete? Megvan bennünk az a vágy, mint ami Pál apostolban megvolt, aki azt mondta magáról: adósa vagyok mindenkinek az evangéliummal? Legalább így karácsonykor adósok vagyunk azzal, hogy megkérdezzük a másiktól: te mit ünnepsz karácsonykor? Tudod, hogy miről szól a karácsony?

Az ember helyzete az Isten nélkül megoldhatatlan. És épp ez a csoda, mert az Isten hihetetlen kegyelme és vigasztalása az, hogy az ige nem így ér véget, hogy Őt senki sem fogadta be, hanem folytatódik. Azzal folytatódik, hogy akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az Ő nevében.

Az igazi ajándék: az Úr Jézus saját magát adja, és akik befogadják őt, azoknak megváltoztatja az életét, azok Isten gyermekeivé lehetnek. Mit jelent ez az ember számára? Isten gyermekének lenni? Azt jelenti, hogy az ember, aki önmagától csak a kárhozatra mehetne, kegyelmet kaphat.

Ha Isten előtt meg kell állnunk, aszerint, hogy mit tettünk jót vagy rosszat, annak egy vége lesz, a kárhozat. Ez az egy. Ha Isten előtt cselekedeteink szerint kell megállnunk, akkor végünk van, de az Úr Jézus Krisztus azért jött el, hogy felvállalja az emberi sorsot, hogy felvállalja az emberrel való közösséget, hogy büntelen életet éljen, engedelmesen az Istennek, hogy aztán a vérét ontsa értünk. Meg van terítve testvérek az Úr asztala, amely pontosan erről beszél, hogy az Úr Jézus Krisztus teste összetört a keresztfán, hogy a vére kiontatott, kifolyt értünk áldozatképpen. Isten előtt áldozta fel az életét azért, hogy életünk lehessen.

Mi volt a karácsonyi üzenetben? Ki ez az Isten? Ki ez a Jézus, aki test és vér lett? Az, akiből az élet árad, az élet forrása, aki az ember életének, újjáteremtésének egyetlen igazi forrása, akiben van az újrakezdés, akiben van igazán az élet, amit érdemes élni, az Istennel közösségben. Ezt hozta el! Itt az úrvacsora közösségében szemmel láthatóan, kézzel foghatóan előttünk van ez az igazság, hogy az Úr Jézus Krisztus testé lett, és ez a test megtörtetett, a vér elfolyt, az az élet kihunyott, feláldoztatott, azért, hogy nekünk az Isten előtt ne mint ítélő bíró előtt kelljen megállnunk, hanem mint gyermekei térhessünk az atyai házhoz.

De mást is jelent az, hogy Isten gyermekeivé lehettünk. Azt is jelenti, hogy mindazt kapjuk, amit nem érdemlünk, mindazt kapjuk, amit az Úr Jézus Krisztus érdemel meg, hiszen Ő a Fiú, Ő az örökös, Ő van közvetlen kapcsolatban az Atyával. Azt mondja az Úr Jézus Krisztus, hogy ahogyan közösséget vállaltam veletek test és vér által, úgy akik bennem hisz-

nek, azokkal én közösséget vállalok, és az Atyámhoz viszem őket. Mert a földön kötött kapcsolat Isten és ember között folytatódik a mennyben.

Így lesz lehetőséggé az ember számára, hogy az Isten gyermekeként éljen itt és majd tovább, hogy az Istent Atyának szólítsa, imádkozzon hozzá, hozzá vigye bűneit, örömét, bánatát, mindenét, és tudja és tudhassa azt, hogy az Isten elfogadó szeretete várja őt. Nem magunkért, egyedül az Úr Jézus Krisztusért.

Az ember reménytelensége és tragédiája, amikor maga akar a maga ura lenni. Amikor maga akarja magát megváltani, maga akarja a saját életét jóvátenni ahelyett, hogy elfogadná, hogy az Isten az, aki erre egyedül, igazán képes. És Ő meg is tett már mindent érte. Ezért folytatódik így az igénk: azoknak, akik hisznek az Ő nevében.

Azoknak lesz lehetőség Isten gyermekeivé válni. De mit kell hinni? Mit jelent hinni az Ő nevében? Azt először, hogy Ő az, akinek kijelentette magát. A teremtő Isten, egy azzal az Úrral, aki mindenható, aki minden életnek az ura, az én életemnek és a te életednek is az Ura, hogy Ő az, aki rendelkezik mindennel, és minden felett, hogy az Ő beszéde igazság, realitás, életet formáló erő, hogy az isteni kijelentés igaz, hogy az Úr Jézus az Isten Fia, az Isten maga. Hinni azt, hogy amit ő tett értem a kereszthalálában, az az egyetlen út az üdvösségre, az az egyetlen erő, ami megment engem a kárhozattól.

Mert azt kapja az ember ám, amit választ. Aki nem fogadja el és fogadja be az Úr Krisztust, az azt kapja a túlvilági életben is, az Isten nélküli lét szenvedését. De akik hiszik azt, hogy az Úr Jézus Krisztus valóban minden élet forrása, azokkal megtörténhet az, hogy megújul az életük. Bűneikre bocsánatot nyernek, hogy az Istennel egy közös életet kezdenek el, hogy ahogy megszületik az Úr Jézus Krisztus és emberré lesz, úgy az ember felülről születhet, ahogy az igéből olvastam, nem ember akaratából, hanem az Istentől születik, az Isten Szentlelke által és a vele való közösségben éli az életét.

Mit kell hinni? Azt, hogy az Isten értünk kiontott vére az valósággal megoldás a mi életünk nagy krízisére. Azt, hogy az Isten akarata a mi életünkre nézve az, hogy éljünk, itt is másképp és éljünk az örök életben. Azt, hogy mindaz, amire szükségünk van, már elvégeztetett, már elkészült, már készen van.

Itt a lehetőség, hogy idén karácsonykor rácsodálkozzunk arra a gazdagságra, amit az Isten nekünk adni akar. Itt az ideje, hogy elengedjük azt az autonómiát, azt az Istentől való függetlenséget, amire olyan büszkék vagyunk, ami olyan sok lázadáshoz vezet. Helyette őszinte szeretettel, csodálattal és imádással csodálkozzunk végre rá, arra a hihetetlen szeretetre, amivel minket az Isten keres idén karácsonykor is.

Jöjjünk így vele közösségbe! Legyünk így együtt! Ünnepeljünk úgy, hogy azt mondjuk nagynak, aki tényleg hatalmas és nagy! És testvéreim, akik pedig értjük, éljük és tudjuk, hogy ez a valóság, tudjuk, hogy az Isten kegyelme életet ment és formál. Tudjuk, hogy Ő az egyedüli reménység.

Testvérek ne hallgassuk el! Ne legyünk néma szájak! Legyen a karácsonyunk olyan karácsony, amely mások számára is a karácsony szót és ünnepét azzal a tartalommal tölti meg, amivel az Isten töltötte meg! Ne legyünk némák! Legyünk tanúivá annak, amit tudunk! Legyünk angyalaivá, hírvivőivé annak az evangéliumnak, amiben hittünk, hogy mások is befogadhassák Őt!

Idén karácsonykor ez a kettős üzenet hangzik: ne tétovázz tovább! Ha nem ismerted Őt eddig, mint megváltó uradat, fogadd be, higgy az Ő nevében, hogy meggazdagodhass, hogy ne menj el szegényen az Isten színe előtt, amikor Ő meg akar téged ajándékozni.

A másik üzenet testvérek, megajándékozott testvéreim, akik az Istentől való életet elfogadtátok, akiket az Isten Szentlelke újjáteremtett és új életben jártok! Érezzétek a felelősséget, hogy az a rengeteg ember, aki a karácsonyt üresen ünnepli, az mind a kárhozat felé tart! Váljatok üzenetté! Ki-ki ahol van, a családjában, a munkahelyén. Váljatok üzenetté, legyen az életetek hír, hogy az Úr Jézus Krisztus megváltó Úr, Szabadító, Üdvözítő egyedül a földön és sosem lesz senki más! Ámen!

Énekeljük a 317. dicséret 6-7 versét.

6. Ó te áldott Idvezítő, Úr Jézus Krisztus,
Hálát adunk ez nap tenéked
És kérünk téged,
Tiédet magas mennyből hogy megtekintsed.

7. Adjad nekünk ajándékul te Szentlelkedet,
Hogy örökké vallhassunk téged,
És dicsérhessünk;
Holtunk után mennyországban téged láthassunk.

Imádkozzunk!

Drága Mennyei Édesatyánk! Áldunk és magasztalunk téged a meggazdagító szeretetedért! Áldunk és magasztalunk azért, hogy úgy szereted az embert, hogy nem hagytad elveszni, hogy elküldted az Úr Jézus Krisztust, hogy akik az Ő nevében hisznek és bíznak, azoknak bűnbocsánatuk, örök életük lehessen és a fiaidnak, gyermekeidnek neveztetessenek!

Köszönjük, Urunk, ezt az elképesztő kegyelmet. Hálásak vagyunk azért, hogy újra szóltál hozzánk, hogy keresel minket, hogy még mindig és újra keresel minket. Köszönjük azt, hogy fontosak vagyunk neked. Köszönjük, azt, hogy a dicsőségedre élhetünk. Kérünk, taníts minket erre igéd és Lelked által! Indíts minket bizonyágtételre! A te neved megdicsőítésére! Hadd legyünk áldássá, ha már megáldottak vagyunk! Hadd legyünk a te igédnek megtartóivá, befogadóivá, akik a szívünkben forgatjuk mindazt, amit megláttunk és meghallottunk, mindazt, amit tőled kaptunk és megértettünk!

Urunk könyörgünk, hogy így erősíts minket! Tarts meg minket, a te Szentlelked ereje által! Kérünk, hogy vigasztalj minket, ha arra van szükségünk, sok nehézségünkben eleveníts meg bennünket! Adj erőt, Urunk a megfáradtaknak! Kérünk azért, hogy te töltsd meg valódi tartalommal a mi ünneplésünket! Hadd áldjunk, hadd dicsőítsünk, hadd magasztaljunk téged, Fiadat, a Szentlelket úgy, ahogyan érdemlitek!

Kérünk, hogy jelenléteddel áld meg a mi életünket, nemcsak itt a templomban, hanem mindenkor!

Ámen.

319. dicséret

1. Kezdetben volt az Ige,
A Krisztus ő Felsége,
Szent Atyjának egyetlenegyje.

2. Leszálla mennyországból,
Atyja akaratjából,
Istenségnek szent tanácsából.

3. E világra adaték,
És minékünk születék,
Emberi nem hogy megváltatnék.

4. Mint Ádámban kesergünk:
A Krisztusban vígadunk,
Mert ő nekünk minden örömünk.

5. Mert Ádámban meghaltunk,
De lón Krisztus mi Urunk,
Ki által ismét feltámadunk.

6. Örvendjünk és vígadjunk,
Istennek hálát adjunk,
Hogy halálból életre jutunk.